

ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18

Abonamentul: . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In Americă . . . 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor:
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația:
Str. Gr. Manolescu No. 13
BUCUREȘTI II

SUMARUL:

1. Creșterea duhovnicească	5. „Păzește-mă ca lumina ochiului“	9. Inima
2. Predici tu pe Hristos?	6. Cum să slujim Domnului?	10. Vindecări Divine
3. Religia, credința și viața spirituală	7. Păcatul	11. Incunoștiințare
4. „Luați seama“	8. Lecțiuni Biblice	12. Botezuri cu Duh Sfânt

Creșterea duhovnicească

BCU Cluj / Central University Library Cluj

II Petru 1:3—9.

Sf. Scriptură ne arată și descopere felul în care Apostolii Domnului Isus au înțeles să vorbească celor ce s'au întors la Dumnezeu, Celor ce încă n'au ajuns să creadă cuvintelor lui Dumnezeu, ei le-au spus să creadă, celor ce au crezut, le-au spus să se pocăiască, iar celor ce au crezut și s'au pocăit, le-au arătat că ei trebuie să stăruiască pentru a primi Duhul Sfânt.

În cuvintele Ap. Petru din a doua epistoală dela c. 1 v. 3—9, ni este arătat foarte amănunțit cum trebuie să fie felul nostru de creștere în Domnul Isus.

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia.“ Dumnezeu singur ne-a pregătit mântuirea noastră și noi nu putem să facem la ea nimic mai mult decât să o primim cu credință, N'am făcut mai nimic pentru că putem fi mântuiți. Doar credunții că ei au făcut fapte bune, dar Domnul zice prin Ap. Pavel: „Căci prin har ați fost mântuiți prin credință. Și aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.“ Efes. 2:8—9. Vedem dar că mântuirea nu ni s'a dat ca o plată după faptele noastre bune, fiindcă Dumnezeu a voit să ne-o dea în dar prin credință. De altfel nici o faptă bună n'am făcut de care Dumnezeu să rămână mulțumit, fiindcă „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită.“ Isaia 64:6.

„...prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.“ Dumnezeu a lucrat cu noi în multe chipuri ca să ne facă a-L simți și a-L căuta. El a voit a ne face să-L cunoaștem.

El este Acela care ne-a chemat din această lume ticăloasă și vicleană, prin slava și puterea Lui. Și acum după ce am ajuns să-L cunoaștem — prin puterea Lui — ne dă tot ce privește viața și evlavie. Numai atunci putem să facem ceva pentru viață și evlavie, după ce am ajuns a cunoaște pe Domnul. Și felul cum lucrăm, ne arată măsura în care-L cunoaștem.

„Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe.“ Ap. Pavel ne arată că Domnul Isus, S'a făcut pentru noi sărac ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. II Cor. 8:9. El nu a venit să împartă bunuri vremelnice. El nu a dat bani, nu a dat pământ, nu a dat ranguri și onoruri lumesti, și cu toate acestea a dat o avere mai pe sus decât toate bunătățile pământului, o avere nespuse de mare și scumpă și carea este făgăduințele lui Dumnezeu.

„Ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești.“ Bani, averea, rangurile, etc. nu pot să schimbe firea rea a omului, această fire să schimbe și devine o fire din Dumnezeu numai atunci când omul a ajuns a se împărtăși din făgăduințele lui Dumnezeu.

„După ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă.“ Numai după ce omul fuge de stricăciunea lumii, numai după ce dispar din inima sa poftele lumesti, numai atunci poate primi făgăduințele lui Dumnezeu și devine părtaș firii Sale. Până când omul trăiește în păcat, nu este părtaș firii

dumnezeiești și nu are în posesiunea sa nici o făgăduință care să-l facă părtaș vieții și evlaviei.

„De aceea, Nați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta.“ Un om asupra căruia s'a revărsat harul și mila lui Dumnezeu, primul lucru pe care-l dobândește, este credința. „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“ „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.“ Fapte 16:30—31. Până când cineva nu are credința cea vie în Dumnezeu, până când cineva n'a ajuns să creadă că Dumnezeu este, și că El este răsplătitor celor ce-L caută, până atunci nu poate intra și nici gusta din mântuirea lui Dumnezeu. Până atunci nu este și nici nu se poate numi copilul lui Dumnezeu, căci „fără credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu.“ Evrei 11:6.

Credința adevărată și vie în Domnul Isus, nu poate rămânea moartă, ci ea trebuie să fie urmată de faptă. Ap. Iacob ne arată că credința au și demonii, dar felul prin care se deosebiște credința noastră ca copii ai lui Dumnezeu de a lor, sunt faptele bune. „Credința fără aceste fapte este moartă. Intocmai după cum corpul fără duh este mort. Iacob c. 2. Domnul Isus Hristos ne arată oameni cari vor lucra cu credința semne mari și minuni, El însă nu ne spune că îi vom cunoaște după credința lor, decât zice lămurit: „După roadele lor îi veți cunoaște.“ Mat. 7:20.

„Cu fapta cunoștința.“ Sunt în lume o mulțime de lucruri cari caută să ne amăgească să ne despartă de Dumnezeu și să ne ducă în ruină. În fața tuturor acestor lucruri, noi trebuie să avem o cunoștință curată și sfințită de Domnul Isus, ca să putem deosebi bine, între bine și rău. Lipsiți de cunoștință, devenim oameni nestatornici, purtați de toate vânturile învățăturilor și singuri nu știm ce să facem, ce să lucrăm și ce să credem. După cum fapta este aceea care ne arată credința, tot la fel cunoștința este aceea care ne arată fapta. Ajunge să vedem cunoștința cuiva, ca să-i putem înțelege și fapta. „Căci din abundența inimei vorbește gura.“

„Cu cunoștința, înfrânarea.“ O cunoștință curată și luminată de Duhul Sfânt, chiar dacă nu are darul de a descoperi toate tainele și lucrurile adânci, are însă darul să mă învețe a fi înfrânat. E o scârbă să vezi persoane cari se cred cu o mare cunoștință și cari nu sunt înfrânate, nici la fapte, nici la vorbire. Numai atunci când am ajuns să-mi pot înfrâna corpul meu și să mi-l țin aspru, numai atunci pot să dovedesc că am într'o oarecare măsură cunoștință. Eu pot să vorbesc despre Dumnezeu și despre îngerii, eu pot să vorbesc despre mântuirea Lui și despre Jertfa lui Hristos, eu pot să vorbesc despre sângele crucii și despre măreția lucrurilor viitoare, însă toate aceste le pot vorbi dintr'o cunoștință falsă, dacă nu sunt înfrânat. Căci înfrânarea este aceea care descopere și arată calitatea cunoștinței.

„Cu înfrânarea, răbdarea.“ Sunt oameni cari postesc mult, cari rabdă greutăți, dar cari nu pot să rabde atunci când cineva nu se mișcă în totul după gustul lor, sau când aud unele vorbe de ocară la adresa lor. Pentruca cineva să poată fi înfrânat, are trebuința

de răbdare. Despre răbdare se vorbește în foarte multe locuri din Scriptură și ni se arată că numai acela poate fi primit care rabdă până la sfârșit. Și numai acela poate primi făgăduințele lui Dumnezeu, care are răbdare. Răbdarea cea adevărată este aceea care se arată în necaz. Prin faptul cum și cât știm să răbdăm, se arată în ce măsură suntem înfrânați.

„Cu răbdarea, evlavia.“ Numai atunci ne putem numi evlavioși și numai atunci putem să spunem că ne temem de Dumnezeu, când știm să răbdăm. Cine nu știe să rabde, nu poate să se teamă de Domnul. Acela face lucruri nechibzuite și vorbește vorbe neso-cotite.

„Cu evlavie, dragostea de frați.“ Nu se poate ca atunci când suntem evlavioși sau când ne temem de Dumnezeu, să urâm pe frații noștri. Până aci am văzut cum trebuie să creștem în legăturile noastre duhovnicești față de Dumnezeu, acum vedem că creșterea aceasta aduce după sine și reglementează dragostea noastră față de frați și de toți oamenii. Cine zice că iubește pe frați, dar de Dumnezeu nu se teme și îi lipsesc calitățile arătate până aci, este mincinos; căci chiar dacă ar voi, nu-i poate. Numai acela care iubește din toată inima pe Dumnezeu, numai acela care I se supune și numai acela care are creșterea duhovnicească în Isus, numai acela poate iubi pe frații săi. Că noi vedem multe vorbiri de rău între frați, este dovada că ei sunt lipsiți de evlavie și de creșterea duhovnicească.

„Cu dragostea de frați, iubirea de oameni.“ Mulți au crezut și cred că dragostea de frați și de oameni, stă în faptul că eu să-mi fac din ei prieteni la vorbiri. De pildă atunci când am vreo nemulțumire să pot găsi întotdeauna o ureche ascultătoare care să-i pot vărsa otrava și veninul. Și atunci când altul are vreo nemulțumire, să pot avea și eu o ureche care să asculte și să primească vorbirile rele. Nu scumpii mei, nu aceasta este dragostea de care vorbește Ap. Petru. Dragostea de frați și de toți oamenii descrisă de el, este aceea, că atunci când îi vedem în nevoie, să le venim în ajutor și să nu ne închidem inima față de ei. Dar cum am putea veni în ajutorul oamenilor lipsiți, atunci când pe frații noștri de credință nu voim a-i ajuta. Cine vrea să înțeleagă cum este dragostea de frați să citească la I Ioan c. 3 v. 17—18. Iar acela care vrea să o înțeleagă pe cea față de toți oamenii să citească la Rom. c. 12 v. 20.

Odată ce cineva a ajuns a dobândi aceste lucruri, el nu poate fi nici leneș și nu poate rămânea nici neroditor. Acela însă care nu le are, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. Cum s'ar putea că eu care am fost curățit de păcat odată prin sângele lui Hristos, să mă mai întorc iarăși la el?

Ferice de cei îmbogățiți prin făgăduințele lui Dumnezeu, ferice de cei ce cresc duhovnicește, ferice de cei ce merg din putere în putere, că pentru ei este deschisă împărăția lui Dumnezeu, Aliluia! Amin.

Predici tu pe Hristos?

„Voi sunteți epistoala noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. Voi sunteți arătați ca fiind epistoala lui Hristos, scrisă de noi, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Cel viu.” II. Cor. 3:2—3.

Iubite frate și soră, cu ajutorul, mila și harul Domnului, voiesc a scrie acest mic articol, despre mărturisirea pe care ar trebui să o facem noi despre Hristos Domnul nostru.

La întrebarea care este în capul articolului acesta ș-ar putea răspunde: „Da” sau „Nu”. Am putea să punem însă această întrebare și într'alt sens, care ar fi acesta: „Are predica ta putere și succes pentru creșterea Bisericii lui Hristos?” Eu cred că la această întrebare nu va putea nimeni să dea un răspuns fals, deoarece adevăratul fapt se arată în realitate, adică în viață fie de creștere, fie de scădere.

Predica cea mai puternică care aduce mult rod, este viața și faptele fiecărui membru din Biserica lui Hristos. Iacob 2:14—20. Mulți frați și surori vor zice poate, că această întrebare este îndreptată numai către cei ce știu carte nu și către cei ce nu știu. Noi trebuie să știm însă că ea este îndreptată către fiecare membru din Biserica lui Hristos, pentru că Domnul nu deosebește pe cei ce știu carte de cei ce nu știu, și El zice în Cuvântul din Sf. Evanghelie după Matei: „Tot așa să lumeneze și lumina voastră înaintea oamenilor ca ei să văză faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Mat. 5:16.

Poate că tu frate și soră care nu știi carte sau a citi, vei întreba: „Cum se predic eu pe Hristos, dacă nu știu să citesc?” Răspunsul este acesta: „Cercetează-te tu însuși (II Cor. 13:5) în toate urmările, lucrările și viața ta zilnică, nu cumva faci tu și acum unele lucruri, cari îți sunt neplăcute atunci când le vezi pe alții făcându-le, iar când le faci tu și se par a fi cele mai bune? Am să vă spun o istorioară pe care am citit-o cândva, din care veți trage o bună învățătură: Un tată de familie avea mai mulți copii și mai mari și mai mici. Acești copii erau un model de răutate și obrăznicie. El să străduia în fiecare zi să-i îndrepte pe o cale mai bună, să fie mai cuminți și mai ascultători, după cum el vedea și pe alți copii la alte familii. Dar

toată truda lui era zadarnică pentru că copiii lui mergeau din rău în mai rău. Atunci descurajat și amărât s'a dus la un vecin al lui, care avea și el copii, cari copii erau un model de bunătate și cuminenie, ca să-i istorisească starea rea a copiilor lui și totodată să-i ceară un sfat cu care ar putea înlătura obiceiurile rele ale copiilor săi. Și vecinul i-a spus: „Dragă vecine eu sunt informat despre toată viața din familia ta și îți voi da un sfat pe care dacă îl vei pune în practică vei reuși să îndrepti pe copiii tăi. Acum câteva zile am avut ocazie să vorbesc cu copiii tăi pe cari i-am îndemnat la o cale cinstită și fapte bune la care ei mi-au răspuns: „Zadarnic este pentru noi sfatul tatălui nostru ori cât ar fi de bun, fiindcă noi nu putem și nici nu știm să facem fapte mai bune decât numai cum îl vedem pe dânsul făcând.” Acum dragă vecine cred că ai înțeles sfatul meu, mergi și pune în practică tu însuși sfaturile pe cari le dai dacă vrei ca ele să aducă rod.

Să ști deci iubite suflete, că cel mai bun argument de îndreptare pentru copii tăi, vecinii tăi și oamenii din comuna ta, este, ca tu să le arăți cu fapta și cu viața ta un exemplu bun. Aceasta este predica cea mai bună prin care vei putea să predici pe Hristos tuturor din jurul tău, chiar dacă nu știi carte. Întreabă-te iubite frate și soră despre textul din capul articolului. Ce citești în tine toți cei ce te înconjoară și cu cari trăiești împreună? Nu cumva copiii tăi învață dela tine ca în loc să meargă la adunare să meargă la jocuri și petreceri pe cari tu încă le iubești? Dureroasă vă fi pentru astfel de faptă dacă e așa. Nu cumva vecinii în loc să învețe dela tine a iubi învață a se certa, pentru că așa faci și tu? Aceasta se poate întâmpla cu tine ba și mai multe dacă nu-ți vei cerceta și îndrepta bine viața, umblarea și lucrarea ta. Atunci să știi că nu ești un binevoitor pentru creșterea Bisericii lui Hristos, ci ești un ruinător și defăimător al său. Domnul să te ferească și să ne ferească pe toți de așa ceva și să ne ajute a ne cerceta în toate. A Lui să fie slava în veci. Amin!

1.

Religia, credința și viața spirituală

(Urmare)

Omul prin firea sa, are nevoie de o serioasă îngrijire, chiar din momentul, ce vine în lume. Marea îngrijire și pază trebuie să i se dea, atât în privința corpului, cât și a sufletului. După cum la început, corpul îi este absolut neputincios și expus la toate nenorocirile și chiar la peire, dacă nu ar fi îngrijit, tot așa îi este și sufletul. Și, după cum o mare pază și îngrijire îl ferește de orice și din mic și nevoiaș poate ajunge un

voinic puternic și falnic, ca un brad, tot așa prin bună supraveghere și creștere, sufletul poate fi ferit de răutăți și poate fi împodobit cu cele mai frumoase virtuți, devenind un om bun, un cetățean meritos și vrednic, precum și un bun creștin, demn de numele de om și de creștin, ce le poartă, spre cinstea chipului lui Dumnezeu, după care este creat.

Singurul sprijin și puternica armă de apărare ale

nevinovăției, sufletului copilului nu sunt decât religiunea. În religiunea creștină în deosebi în Sfânta Scriptură, găsește copilul mângăierea și bucuria, veselia și fericirea sa. Și ce vistiere mai prețioase se poate încredința, de către părinți, unui copil, decât învățăturile Sfintelor Scripturi, învățate cu convingere și practicate cu sinceritate și credință întâi de mai mari lor, apoi de părinți lor și la urmă de către ei înșiși? Acestea sunt, pâinea și apa vieții, din care trebuie hrănit sufletul debil a unui copil, ca să devină un bun creștin, spre mărirea lui Dumnezeu și spre fericirea și mântuirea sufletului său. Iacob 1:27, Isaia 1:16—17.

Pentru buna creștere, a noastră și a copiilor noștri, nu găsim o altă învățătură, decât aceia pe care ne'o arată Sfintele Scripturi. Orice creștere, care nu se bazează pe această carte, este dăunătoare vieții noastre și a copiilor noștri. Nu simțim o mai mare bucurie, în sufletul nostru, decât atunci când urmăm sfaturile pe care ni le dă Sfintele Scripturi. Ce pildă mai frumoasă poate fi pentru copii noștri, decât purtarea lui Isus, când era copil, după cum citim în Sfânta Evanghelie:

„Și plecând împreună — cu părinții săi dela Ierusalim — și venită la Nazaret și el era supus lor și mama lui păstra toate cuvintele în inima ei. Și Isus sporea în înțelepciune și în vârstă și în bună voință a lui Dumnezeu.“ Luca 2:51—52.

În copilul — Isus — copii văd modelul neîntrecut de bunătate, de blândețe, de supunere, de ascultare, de nevinovăție, de iubire și respect către părinții lor. Ce exemplu mai vrednic de urmat am putea avea? El este singurul ideal, către care trebuie să îndrumăm, mintea și inima fragedă a copiilor și numai voința lui s'o îndeplinească. Și aceasta cu atâta mai mult, cu cât Dumnezeescul Mântuitor îi chiamă la sine, cu blânda sa voce, zicând: „Lăsați copiii să vină la mine și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a unora ca aceștea. Mat. 19:14. Isus îi iubește și prețuiește foarte mult, pentru că ei sunt sinceri și fără de răutate în inimă, gata oricând a ierta pe pretinul său. „Și cine va fi primit pe un copil, ca acesta, în numele Meu, pe mine mă primește.“ Și, din contră, osândește foarte aspru, pe cei ce s'ar purta rău cu ei, sau le-ar da pilde rele: „Iar cine va face să păcătuiască pe unul din aceștea micuți, cari cred în mine, ar fi mai de folos să-i se atârne o peatră mare de moară, și să fie înecat în mare.“ Mat. 18:5—6.

Dacă un copil crescut după învățătura sănătoasă a Sfintelor Scripturi, în iubirea de Dumnezeu și de a-

proapele său, își păstrează demnitatea de copil a lui Dumnezeu, — având o viață de o potrivă cu a celor din ceruri, — ce va deveni cel ce va fi lipsit de aceasta? Neapărat va avea însușiri și apucături contrarii celor văzute la copiii credincioși. Va fi arțăgos, neascultător, nesupuș, înclinați spre furtisag, spre pungășii; va injura și disprețui lucrurile sfinte, nu va respecta pe mai mari săi; va fi leneș, rău și stricat până în măduva oaselor.

Intru cât copiii sunt un odor scump și sfânt, pe care părinții îl primesc dela Dumnezeu și despre care au să dea seamă odată, atențiunea lor, trebuie să fie așa de mare, ca și când cineva ar umbla cu foc pe lângă paie sau gaz. Cum ferește paiele și gazul de flacăra focului, așa să ferească, părinții, copiii de exemple rele și de atingerea sau petrecerea cu copiii necredincioși.

Dacă este neapărat nevoie de creșterea religioasă a copiilor, nu trebuie uitat, că religiunea este de mare folos tinerilor, pentru purtarea lor cinstită, pentru fereirea de vici și pentru a nu încolți în ei patima desfrânării, a beției, a furtisagului, a înșelăciunii și crimei. După cum frâul domolește niște cai infuriati, așa religiunea stăpânește natura tinerilor, crescuți în frică de Dumnezeu. Și, un tânăr între 15—20 ani, ce voce mai autorizată ar asculta oare, decât pe aceia a Sfintelor Scripturi, care este Cuvântul lui Dumnezeu? La această vârstă, el merge pe calea prăpastiei, unde nu mai este nici un pas până a cădea și a-și găsi peirea. Este sigur, că derbedei, pungăși, vagabonzi și criminali nu-și datoresc mizeria lor regretabilă și nenorocită decât lipsei de creștere religioasă și lipsei de frică de Dumnezeu.

Un bandit criminal, zicea urcându-se pe eșafod: „Dacă eu aș fi crezut în Dumnezeu, n'aș fi făcut nici odată ceea ce eu am făcut.“

Și Nagher, un tânăr osândit la 15 ani muncă silnică, — când președintele Curții cu juri a rostit hotărârea —, el strigă, adresându-se către judecător și către mulțimea adunată:

„Iert pe judecător: hotărârea lor este dreaptă; iert pe jandarmi: ei și-a făcut datoria; dar, în această incintă, este un om, pe care nu-l iert acela om, iață-l: este tata. El m'a crescut fără religie, fără credință și fără frică de Dumnezeu.“

Crede, că acestea exemple sunt destul de convingătoare, pentru a deschide ochi mari și a da toată atențiunea părinților în creșterea copiilor.

Va urma.

IOAN DANCIU

„Luați seama“

„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată dela harul lui Dumnezeu, pentru că nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă turburare, și mulți să fie întinați de ea.“ Evr. 12:15.

Un credincios are o sfântă datorință a veghea neîncetat asupra căilor sale, pentru că nu cumva să cadă din harul Domnului Isus Hristos. Dacă cineva cade din acest har, urmările să vadă imediat, pentru că persoana căzută din har, nu mai are liniștea, pacea și bucuria pe

care o au copiii lui Dumnezeu, ci devine nemulțămîtă și înclinată spre facerea relelor. Când noi însă veghem neîncetat asupra căilor noastre, putem rămânea în har totdeauna și să ne bucurăm în Domnul.

Pe lângă datorința pe care o avem fiecare de a veghea

asupra noastră necurmat, mai avem și datorința de a veghea asupra altor credincioși ca nici ei să nu cadă din har. Pentru că cineva să cadă din har, mai întâi trebuie să se abată de la har. Se poate foarte ușor întâmpla ca persoana să părăsească învățătura harului, Tit. 2:11-13 și atunci apucă a da lăstari rădăcinile de amărăciune. Acele rădăcini nu pot să dea decât lăstari de turburare, prin cari mulți se întină.

Ap. Pavel zice: „Luați seama.” Când ni se atrage atenția în felul aceasta asupra unui lucru, înseamnă că dacă suntem nebagătoși de seamă, o primejdie mare ne ajunge. Cea mai mare primejdie care ne poate ajunge și de care sufletele întoarse deja la Dumnezeu suferă mai mult, este vorbirea de rău. S'a predicat mult contra vorbirei de rău, s'a scris mult, și totuși acesta păcat nu este nimic din credincioși, Ce este vorbirea de rău? Vorbirea de rău este un lăstar crescut din rădăcina de amărăciune a păcatului sau a diavolului prin care cineva caută a ponegri pe un altul în fața altuia. Fiecare om și credincios are dreptul a vorbi adevărul, fiecare are dreptul a se uita la faptele altuia însă vorbitorul de rău, nu face parte din ceata oamenilor cari vorbesc adevărul. Vorbitorul de rău este un mincinos și hulitor, abătut și căzut din harul lui Dumnezeu. El este acela care întină mai multe suflete și le trage pe seama iadului. Vorbele lui sunt totdeauna așa de măgulitoare și prefăcute, încât otrava lăstarilor lui de amărăciune, numai atunci îți dai seama cu cine ai avut de a face.

Dacă vom căuta în a doua ep. a lui Petru și într'a lui Iuda, vom afla că pe timpul lor, vorbitorul sau vorbitorii de rău și-au îndreptat limba lor mincinoasă împotriva păstorilor duhovnicești. Impotriva acestora au dus ei pără huitoare cu scopul de ai face incapabili de

lucru care li s'a încredințat, a desogasta pe alții de a mai lupta pentru cauzele împărăției lui Dumnezeu și a face ca lucrarea Domnului să se prăbușească, ca apoi ei să-și poată bate joc de ea și să întărească calomniile pe cari le-au spus mai dinainte.

Mie scârbă și nu vreau să mai scriu despre acești oameni răi cari vreau să-și ascundă murdăriile lor după vorbirile de rău pe cari le spun la adresa altora, decât vreau să afirm, că, cu toți vorbitorii de rău și cu toți hulitorii, Biserica lui Dumnezeu stă. Dumnezeu nu și-a părăsit Biserica și pe credincioșii Lui. Căci atunci când mulți s'au făcut vorbitori de rău și calomniatori, El și-a păstrat o ceată de oameni cari au înțeles să facă numai voia Lui. Și chiar dacă toți ar cădea în acest mârșav păcat, El are îngerii Săi, cari nu sunt nici vorbitori de rău și nici hulitori. II Petru 2:11.

Deci scumpul meu cari citești acest articol, Cuvântul Domnului se îndreaptă astăzi către voi și vă zice: „Luați seama ca să nu se găsească între voi astfel de oameni abătuți de la harul lui Dumnezeu. Luați seama, că acestea nu slujesc spre binecuvântări, în mijlocul nostru. Luați seama, că rădăcinile de amărăciune ale acestora dau niște lăstari de întinăciune prin gustarea cărora mulți se otrăvesc și mor.

Scumpul meu frați și surori! Dacă vă dați seama căte suflete câștigă vorbitorul de rău și hulitorul pe seama iadului, dacă vă dați seama că în limba lui unsă cu mlerea lingușirei și a fățărniciei, el are pe diavolul, pe care caută a-l arunca în întimile altora prin urechi, păziți-vă de astfel de oameni, și îndată ce vedeți la ei simptomele boalei, despărțiți-i din tabără ca pe niște leproși.

C.

„Păzește-mă ca lumina ochiului“

„Păzește-mă ca lumina ochiului, ocrotește-mă la umbra aripelor Tale.“ Psalm. 17:8.

Dacă privim la corpul nostru, vedem că el are mai multe mădulare cari nu permit să intre în ele alte corpuri streine. Atunci când totuși, s'ar întâmpla că un corp strein a intrat în unul din mădularele noastre, acel mădular simte dureri, pentru că corpul strein nu este carne din carnea noastră. În jurul lui începe să coacă și încetul cu încetul durerile cresc și rana se mărește. Avem mădulare în cari după ce a intrat un corp strein, scofându-se imediat, rana se vindecă repede. De exemplu: În piciorul nostru a intrat un spine; imediat ce a intrat, l-am și scos. Am avut de suferit o oarecare durere, dar rana s'a tămăduit repede. Sunt însă alte membre în corpul nostru în cari dacă intră un corp strein, îl distruge numai decât. Așa de pildă dacă cineva sparge o sticlă în fața noastră și o bucată din ea ne sare în lumina ochiului, ochiul nostru este pierdut; nu mai poate funcționa. De aceea ochii trupești sau lumina lor, o îngrijim foarte mult.

În cuvintele din textul nostru, omul lui Dumnezeu se roagă și cere ca Dumnezeu să-l păzească ca lumina

ochiului. În rugăciunea aceasta, ni se descopere nouă trei lucruri: 1. Omul nu se poate păzi singur, decât are nevoie să fie păzit de Dumnezeu. 2. Ca să poată funcționa în corpul lui Hristos el trebuie să fie păzit curat. 3. Corpurile streine cari l-ar putea vătăma, sunt oamenii cei răi.

1. Omul nu se poate păzi singur, el are nevoie ca să fie păzit de Dumnezeu. Niciodată vrăjmașul sufletelor noastre, nu s'a temut de noi și în lumea aceasta încă nu s'a născut acel om care să-l poată învinge lipsit de ajutorul lui Dumnezeu. Priviți și vedeți, căți încrezuți în ei înșiși, toți au căzut. De aceea ar fi cu totul nepotrivit ca noi să și încercăm a merge singuri împotriva vrăjmașului. Dacă creștinismul putea învinge lumea fără Hristos, El nu le-ar fi făgăduit că va fi cu ei. Mat. 28:19—20. Dacă apostolii aveau puterea în ei de a converti lumea la Dumnezeu, nu li se trimetea „Puterea de sus.“ Fapte 2. Ap. Iuda ne arată limpede că Domnul este Acela care ne poate păzi de orice cădere. Iuda v. 24. Domnul Isus în rugăciunea

Sa mijlocitoare către Tatăl, s'a rugat pentru urmașii Săi zicând: „Nu Te rog, ca să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.“ Ioan 17:15.

Bine, va zice cineva, dacă Dumnezeu mă păzește și eu nu mă pot păzi prin puterea mea, atunci pentru ce ar mai fi nevoie ca eu să veghez? Răspunsul îl găsim foarte ușor. În mine care sunt născut din Dumnezeu, trebuie, să fie acelaș cuget care este la Dumnezeu. Și dacă eu sunt stăpânit de un alt cuget, Dumnezeu nu mă păzește de păcat. De pildă: Un copil nu poate pune un examen învățându-se singur, ci el trebuie să fie învățat de către cineva. Inșă copilul trebuie să râvnească și să învețe, trebuie să fie supus și ascultător, pentru că dacă este dat răului, învățătura pe care o primește de la învățătorul său n'o să facă din el profesor. Învățătorul îl învață și el are dorința să învețe. Tot la fel, Dumnezeu ne păzește și noi avem dorința de a fi păziți. Și aici înțelegem pentru ce omul lui Dumnezeu s'a rugat ca Domnul să-l păzească.

2. Ca cineva să poată funcționa în corpul lui Hristos, trebuie să fie păzit curat. Oare s'ar putea servi Domnul Isus de membre bolnave și necurate? Oare pot

fi în corpul său (membre atăcate de cangrenă sau în care au intrat alte corpuri streine)? Și atunci de câte ori se întâmplă că un oarecare corp strein (poftă, vorbă rea, etc.), ar căuta să intre în corpul nostru, mergem la Domnul și strigăm: „Păzește-mă ca lumina ochiului.“

3. David a cunoscut că oamenii cei răi, sunt corpurile streine cari îl pot strica de la Dumnezeu. Într'adevăr, petrecând în societatea celor răi, omul se depinde și învață tot felul de rele. În societatea lor el învață să poftască ce nu este al său, să fure, să mintă, cu un cuvânt învață toate relele. Ferice de acela care la plecare și la venire, acasă și pe cale, când e singur și când e în societate, se roagă lui Dumnezeu să-l păzească ca lumina ochiului de cei răi. Un astfel de om poate într'adevăr să aibe un cuget curat și luminat de Domnul Isus. El e acela care nu permite ca corpurile streine ale lumii să intre în inimă, cugetul și sufletul său luminate și sfințite de Domnul Isus.

Domnul să ne păzească întregi și fără prihană. Amin. I Tesal. 5:23.

X.

Cum să slujim Domnului?

BCU Cluj / Central University of Romania Cluj Rom. 12:11.

Un lucru pe care îl auzim mereu și care cere o grabnică soluționare este acela că fiecare credincios să fie învățat cum să slujească Domnului. Pentru că nu acela slujește Domnului din adevăr care slujește după cum îl taie capul, decât acela care slujește Domnului în condițiunile arătate de Dășul. Ap. Pavel zice: „Și cine se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s'a luptat după rânduieli.“ II Tim. 2:5.

Dacă noi am căuta cu stăruință printre așa numiții credincioși, am găsi foarte mulți de aceia cari — cu regret trebuie să o spunem — nu cunosc pe Dumnezeu. Ei pot face parte ca membri în oarecare grupare de credincioși, ei pot cerceta regulat adunările și orele de rugăciune, ei pot cânta frumos, ei pot predica și mai mult se pot lăuda că sunt copii ai lui Dumnezeu, spălați și curățiți prin sângele Domnului Isus. Ap. Pavel a constatat acest lucru în Biserica din Corint și de aceea le-a zis: „Sunt între voi unii cari nu cunosc pe Dumnezeu.“ I. Cor. 15:34.

Pentru ca noi să putem sluji Domnului din adevăr, avem lipsă să fim cunoscuți de Dumnezeu și să-L cunoaștem pe El. Faptul că am cunoscut noi pe Dumnezeu sau îl cunoaștem putem să-l citim foarte lămurit în ep. I a lui Ioan c. 2 v. 3. „Și priți această știință că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.“ Deci faptul că noi cunoaștem pe Dumnezeu să arată nu în vorbe, decât prin aceea că păzim poruncile Lui. Dacă poruncile Lui nu le păzim, înseamnă că suntem și noi asemenea credincioșilor din Corint (a unora din ei) despre cari ap. Pavel a spus că nu cunosc pe Dumnezeu.

Deci pentru ca noi să putem sluji Domnului din adevăr și să-L cunoaștem pe El, pentru ca și El să ne cunoască pe noi, avem lipsă de predare. Ce este

predarea? Predarea este o rezemare cu totul pe brațele Domnului și o gustare din dulceața cea scumpă și prețioasă care este în Dumnezeu. Dacă voim să învățăm ceva de la poporul vechi al lui Dumnezeu, atunci Moise ne arată ce înseamnă a fi predat Domnului. În înțeles simbolic avem în Moise pe omul predat cu totul pe brațele Domnului și care lucrează în Numele lui Dumnezeu pentru salvarea poporului lui Dumnezeu și în acelaș timp avem în Faraon regele Egiptului pe omul prin care vrăjmașul își manifestă voința. Aliluia, să fie binecuvântat Domnul.

Cine a fost Moise? Moise a fost omul crescut la curtea lui Faraon, învățat în toată înțelepciunea și priceperea Egiptenilor, puternic în cuvinte și în fapte. Acest Moise a înțeles încă de tânăr că el este rânduit de Dumnezeu a elibera poporul lui Israel din robia Egiptenilor; și pentru ca cei din neamul lui să înțeleagă acest lucru, el le dă un semn ajutând Israeliteanului să omoare pe Egiptean. Frații lui însă nu au înțeles acest lucru și Moise se văzu nevoit a părăsi curtea împărătească. Dumnezeu nu putea folosi pe acest Moise pentru lucrarea Lui, fiindcă în el trăia ceva din eul omului trupesc. Moise s'a făcut fiul ficei lui Faraon, s'a văzut un mare învățat, s'a văzut un puternic în cuvinte și în fapte și s'a văzut un bogat înconjurat de toate avuțiile Egiptului. Dumnezeu a voit să scoată toate aceste din Moise și el să nu mai vadă din ele nimic decât numai pe Domnul. Astfel Moise trebuie coborât atât de mult și înjosit, încât să meargă și să pască oile în pustiu. Aici Moise a trebuit să se învețe a se aduce pe sine ca o jertfă vie pe altarul Domnului. Aici i s'a frânt toată învățătura din Egipt, toată înțelepciunea, toată bogăția și aici s'a terminat cu nădejdea de a fi prințul Egiptului. Și această lecție pe care a trebuit să

o învețe aici Moise, nu a fost scurtă; ea a ținut patruzeci de ani. După trecerea altor patruzeci de ani dela fuga lui Moise din Egipt, Dumnezeu îl cercetează în para focului dintr-un rug și-i spune să meargă să scoată pe popor. Și acest Moise, care cu patruzeci de ani mai înainte, s'a văzut destul de bine pregătit pentru a scoate pe popor, acum zice: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?” Și Dumnezeu îi zice: „Eu sunt Cel ce sunt.” II Moise (Exodul) c. 3.

Deci să ne oprim aici și să ne întrebăm: Poate zice Domnul aceste cuvinte în viața noastră? Am adus noi corpurile noastre ca o jertfă vie pe altarul Evangheliei Sale și a ars din noi tot aceea ce era neplăcut lui Dumnezeu? A ars din noi știința și înțelepciunea lumescă, a ars din noi bogăția și nădejdea la onorurile lumii? Dacă noi zicem că ne-am predat lui Dumnezeu, atunci ne-am predat unui Dumnezeu învățat și înțeles, bogat și plin de slavă, la care și vrea „El să facă părtași pe cei ce I se supun și I se predau cu totul. Aliluia. Și în viața noastră, acest Dumnezeu vrea să fie cu totul în toate și să zică: „Eu sunt Cel ce sunt.”

Și acum iubite suflete, dă-mi voie să te întreb: Cine stăpânește în inima ta? Numai Domnul Isus singur este în ea? Și pentruca tu să poți înțelege mai bine ce face știința, înțelepciunea bogăția și rangul tău lumesc pe cari nnu le-ai predat și supus sub picioarele Domnului, e destul să-ți amintesc o mică istorioară. Doi oameni au făcut împreună un târg; unul a vândut iar altul a cumpărat o casă. La facerea contractului, stăpânul cel vechi, n'a voit să abdică definitiv de casa în care a locuit mai înainte și de aceea a cerut ca să i se rezerve și lui în ea un cui care era într'un părete în camera principală. Cel care a cumpărat casa, s'a cugetat că un cui chiar dacă-i rămâne n'are niți o însemnătate. Și astfel au făcut contractul. La început vechiul stăpân a adus și a pus în cuiul său, o legătură de zdrențe murdare. Bineînțeles noului stăpân nu i-a plăcut acest lucru dar a trebuit să tacă fiindcă așa au făcut contractul. În urmă vechiul stăpân a luat zdrențele din cui, și a pus în locul lor o piele de vită. Ținând pielea în cui maimult timp, toată camera s'a umplut de o putoare de nesuferit și noul stăpân nu a putut locui în ea. Astfel scumpii mei frați și surori, stăm noi cu inima noastră. Am vândut-o noi fără rezerve lui Isus, sau am înțeles să mai oprim în ea câte un cui și pentru stăpânul de mai înainte? Domnul nostru Isus Hristos a predat inima Lui cu totul lui Dumnezeu și El a zis: „...vine stăpânitorul lumii acesteia. El n'are nimic în Mine.” Ioan 14:30.

Aceasta înseamnă a fi predat pe brațul Domnului și astfel vrea Domnul ca să fie slujit de ori și cine dintre aceia cari zic că-I urmează. Totul dat și depus la picioarele Domnului și nimic nu rezervat pentru păcat și pentru lume.

După ce am ajuns a fi noi predați lui Dumnezeu, vom căuta să aducem la El și pe cei din jurul nostru. S'ar putea oare întâmpla ca eu să fiu predat lui Dumnezeu și să mă simt liniștit atunci când copilul sau copila mea trăiește în păcat și lume? S'ar putea întâmpla ca eu să fi gustat cât de bun este Domnul și din această comoară nescată de bunătați să nu împărtășesc și pe copiii mei? M'aș simți eu fericit atunci când eu am găsit viața și fericirea, iar copiii mei îi las să se ducă în pierzare vecinică, ba încă îi ajut eu la aceasta?

Dacă noi căutăm în cărțile lui Moise, vom vedea că Faraon nu a voit să lase pe copiii lui Israel să meargă cu părinții lor spre a aduce jertfele în pustiu. Oare s'a putut învoi la aceasta acela în a cărui viață Dumnezeu a zis: „Eu sunt Cel ce sunt?” Nu, nici de cum.

Și dacă noi găsim astăzi printre credincioși persoane (bărbați sau femei) cari permit ca copiii lor să slujească păcatului și lumii, atunci trebuie să înțelegem că unii ca aceștia nu sunt predați Domnului pe deplin. Ei n'au gustat cât de bun este Domnul. Viața lor nu este închinată numai Domnului, și Domnul nu este singurul stăpân în viața lor. Din camera inimei lor, te izbește mirosul nesuferit de piele împuțită. Pentrucă dacă eu am ajuns a fi un mântuit și salvat de Domnul Isus, atunci nu mă pot bucura îmbrăcând copiii mei în lux și trimițându-i să guste plăcerile păcatului și ale iadului ci îi țin lângă mine la picioarele Domnului Isus. Că nu pot să fac aceasta, înseamnă că nu sunt predat Domnului pe deplin.

Dacă am ajuns să gust cât de bun este Domnul, atunci pe lângă că-L slujesc eu și familia mea, trebuie să-l slujească și averea mea. Casa, mea și vita mea, pământul meu și toate ale mele trebuie să slujească pe Domnul. Moise a zis: „Nici unghie dintr'ale noastre nu va rămânea care să nu slujească Domnului.” Exod. 10:26. Spune-mi scumpe suflete te rog, câte unghii se află în casa ta, cari nu slujesc Domnului? Și care-i cauza la toate acestea? Eu cred că numai aceea poate fi, că tu nu ești predat Domnului pe deplin. Averea ta pământească ai primit-o dela Dumnezeu pentru îndestularea corpului tău cu hrană și îmbrăcăminte și pentru ajutorarea celor lipsiți. Deci ajunge ca să se vadă unde este averea ta, ca să și se poată arăta unde ești și tu. Ap. Pavel arată că corpul celor credincioși, este al lui Dumnezeu. I. Cor. 6:20. Dacă corpul tău eset înfrădevăr al lui Dumnezeu, atunci și averea ta este a Lui, fiindcă ea nu voiește să rămână singură la satan. Iar dacă ai voi să mergi la Domnul fără avere, nu poți, fiindcă ea te cheamă înapoi dela El. „Pentrucă unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” Mat. 6:21.

Deci după felul cum slujim Domnului se arată cât suntem de predați Lui și din faptul cât suntem de predați, se arată cât îl cunoaștem. Pentrucă lângă predare nu stă numai aceea ca eu să mă laud că slujesc Domnului în vremea când copiii mei și averea mea este lăsată pe mâna păcatului. Este însă de sigur, că, ori câte sfortări aș face ca să-mi aduc copiii la Domnul, nu pot, până nu m'am adus mai întâi pe minne. Numai după ce m'am adus pe mine, copiii mei și averea mea Domnului, servindu-L în sfințenie, numai după aceea pot să vă spun că cunosc pe Domnul. Ier. 9:23—24.

Am auzit că în zilele din urmă se vor prezenta Domnului unii cari în viața lor pământească au crezut că ei sunt cu El, că sunt ai Lui, că lucrează în Numele Lui, că scot demoni și fac minuni în Numele Lui, și El le va zice: „Niciodată nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege.” Mat. 7:21—23. Ce fel de oameni au fost aceștia? Cuvântul lui Dumnezeu ne arată lămurit că ei au fost dintre aceia cari s'au rugat lui Dumnezeu, dar cari n'au înțeles să se predea Lui cu totul. Ei deși s'au rugat lui Dumnezeu laudându-se că-L cunosc, prin faptul că nu L'au ascultat, au dat dovezi că-L disprețuiesc și nu-L cunosc ca pe Dumnezeul cel atotputernic, cel

mai dulce decât orice în lume. Deci ei cu toate că s'au rugat lui Dumnezeu, au cântat în onoarea Lui, etc. prin faptul că nu s'au predat lui pe deplin, au dat dovezi că nu-L cunosc. Domnul, care „cunoaște pe cei ce sunt ai Lui,” nici El nu i-a cunoscut ca ai Lui. Și nu-i va cunoaște nici în ziua din urmă.

După ce s'a predat cineva lui Dumnezeu, nu însemnează că el se va odihni aici pe pământ, ci că el începe a lupta. Viața de odihnă va avea-o în cer și în Impărăția lui Dumnezeu, dacă va fi credincios până în sfârșit. Aici deci trebuie să luptăm. Trebuie să luptăm împotriva lumii ca să nu pună din nou stăpânire pe noi, trebuie să luptăm împotriva diavolului pentru că să nu ne facă din nou prizonieri și trebuie să luptăm mai vădit împotriva noastră înșine, pentru că nu cumva rădăcinile de amărăciune ale păcatului se apuce a încolți și a se arăta din nou, iar mai târziu să ne omoare dela Hristos.

E o scârbă pentru un adevărat copil al lui Dumnezeu să privească și să asculte la alții în a căror viață a început a se arăta eul lor lumesc. Câți sunt aceia cărora li se pare că sunt mai înțelepți, câți sunt cari se laudă cu știința și priceperea lor, câți sunt aceia cari stau pe treapta pe care a stat Moise mai înainte de a merge în pustiu? Și tocmai de unii ca aceștia nu se poate folosi Dumnezeu. Nu se poate folosi pentru că s'au scutrit de sub îngrijirea Sa și au început a aduce roade sălbatice. Ah, scumpii mei frați și surori să ne vedem în luptă cu noi totdeauna mici și slabi și să lăsăm pe Dumnezeu să se arate El tare în viața noastră, fiindcă El ne zice: „...puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Aliluia! II Cor. 12:9.

Dacă noi nu avem de luptat împotriva cărnei nici a sângelui, ci împotriva „duhurilor răutății,” trebuie să avem mare grijă că lupta nu este atât de ușoară încât să ne putem lupta cu neglijență și nepăsare. O leacă de somn, o leacă de neatenție și de neprivighere, e suficientă ca aceste duhuri rele, să ne lege la ochi, să ne întunece mintea și privirea și să ne facă prizonieri

ai păcatului. De aceea să nu dăm somnului sufletul nostru, să nu-l lăsăm pradă păcatului, pentru că îl pierdem pe veci dacă nu grijim de el.

Deci scumpii mei frați și surori, în rezumat noi putem spune următoarele: Pentru că să putem sluji Domnului, avem nevoie să-L slujim în felul care cere El, și nu în felul în care vrem noi. Dacă îl slujim în felul în care vrem noi, înseamnă că aducem lui D-zeu jertfa lui Cain, în care El nu are plăcere și numai dacă îl slujim în felul care cere El, aducem jertfa lui Abel. A-L sluji pe El în felul care cere El, înseamnă a ne preda cu totul pe brațele Sale și a trăi numai pentru El. După cum fecioara care se mărită trăiește pentru soțul ei, așa noi trebuie să trăim pentru El. După ce ne-am predat cu totul pe brațele Sale și începem a trăi numai pentru El, după ce am omorât eul nostru trupesc și lăsăm ca în noi să se arate numai chipul lui Isus Hristos, atunci începem a aduce tot ce avem la sfințele lui picioare. Atunci și numai atunci putem striga din adevăr și din inimă cuvintele psalmistului: „Gustați și vedeți cât de bun este Domnul.” Până când noi n'am gustat din această dulceață și bunătate, nu putem să chemăm pe alții să o guste și dacă cumva îi chemăm, o facem numai într'un fel de fățarnicie. După ce am ajuns să ne predăm Lui cu toate și cu totul începem a lupta pentru biruința adevărului, a dreptății și pentru izbânda cauzelor Impărăției lui Dumnezeu. Moise după ce a scos pe popor din Egipt nu a avut imediat repaus, ci el acum a trebuit să lupte contra duhurilor rele cari s'au manifestat prin unii căutând să-l împiedece de a putea intra în țara Canaan. După o luptă din adevăr, și după o biruință prin Domnul Isus, urmează o odihnă vecinică în Impărăția slavei, în care și doresc din inimă și sufletul meu ca Domnul să ajute tuturor celor ce azi predați pe brațele lui îndură arșița și greutatea, să poată intra. Amin.

GH. Bradin

Păcatul

(Urmare)

„...ei... zămîșlesc răul și nasc nelegiuirea.”
Isaia 59:4.

Sf. Scriptură ne arată două feluri de păcate: spre moarte și nu spre moarte. Noi vom trece ca să cercetăm de astădată păcatul spre moarte în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. I Ioan 5:16—17.

Unii oameni cred că păcatele cele mari și bătăle cum sunt: uciderile, adulterul, hojiile, etc. sunt niște păcate grele pe cari Dumnezeu nu le mai iartă. Și tot aceia oameni cred că Dumnezeu iartă mișciuna, pizma, lăcomia, zgârcenia, etc. După Cuvântul lui Dumnezeu însă, lucrurile aceste nu sunt așa. Sunt chiar și printre, credincioși cari le cred așa, dar Dumnezeu nu le vede așa. Noi trebuie deci să căutăm cum vede Dumnezeu păcatul. Se poate întâmpla că unul dintre aceia cari își zic „credincioși” să vadă pe un

om neîntors la Dumnezeu dus și purtat de jandarmi pentru un omor, el îl osândeste în sine că a comis o astfel de faptă, și într'adevăr nici nu poate fi de laudat un asemenea, dar credinciosul nostru în timpul când îl osândeste pe acela, pizmăiește, vorbește de rău, defaimă, este lacom, zgârcit, etc. Deși oamenii îl pot privi pe acesta și chiar el însuși să privește pe sine într'o stare cu mult mai presus decât cel ce a făcut omorul, totuși Dumnezeu îl vede inferior aceluia. Pentru că acela a făcut omorul în timpul când n'a cunoscut harul lui Dumnezeu, iar acesta deși spune că este credincios, face păcat. Păcatul înaintea lui Dumnezeu, este păcat; fie aceea ucide, adulter, lăcomie, zgârcenie, defaimă, etc. În fața lui Dumnezeu defăimătorul, închi-

nătorul la idoli, bețivul, adulterul, lacomul de bani, stau toți pe unul și același cântar. I Cor. 5:11.

Deci după cum am spus mai sus, orice păcat, de orice natură, fie privit de oameni mare sau mic, înaintea lui Dumnezeu este privit ca păcat de moarte atunci când persoana care l-a făcut a avut cunoștința adevărului și l-a făcut de bunăvoie și din poftă. Pentru că diavolul care a fost ucizător de oameni dela început, tot el este și tatăl minciunei, și atunci nu am putea să zicem ucigașul este fiul diavolului, iar minciinosul fiul lui Dumnezeu. Decât trebuie să-i taxăm așa cum sunt: fiul diavolului și unul și altul. Ioan 8:44.

Sunt unii cari cred și învață că numai acela este păcat spre moarte când cel ce l-a comis nu mai vrea să se întoarcă în gruparea de credincioși pe care a părăsit-o; fie de bunăvoie, fie prin excludere. De pildă: Cineva după ce s'a întors către Dumnezeu, a primit Cuvântului Lui, a fost lumintat, a gustat darul cel cereșc, etc. și ajunge să comită un adulter, ei cred că dacă acest om se reîntoarce iarăși la locul lui căindu-se, n'a păcătuit spre moarte, iar dacă nu se mai întoarce, a păcătuit spre moarte; și pentru dovadă aduc pe cel din c. 5 din I Cor. înfățișându-l în c. 2 din II Cor.

Noi trebuie să știm că chiar dacă în a doua ep. către Corinteni la c. 2 ap. Pavel face aluzie la cel din I ep. c. 5, el a știut prea bine poziția și cunoștința pe care a avut-o acela despre adevăr, când a făcut păcatul. Pentru că dacă acela a păcătuit având cunoștința adevărului, atunci după Evrei 10:26 nu mai avea loc de întoarcere, iar dacă Pavel l-ar fi primit, atunci o contradicție am vedea în viața și în învățăturile lui.

Pavel însă zice Corintenilor: „Sunt unii între voi cari nu cunosc pe Dumnezeu.” I Cor. 15:34. Apoi: „Nu toți au cunoștința aceasta.” I Cor. 8:7. De aici se vede că acolo erau oameni cari au păcătuit fiindcă n'au cunoscut pe Dumnezeu și nu au avut cunoștința adevărului. Or, aceștia aveau loc de căință. Dar nu în starea lor poate fi pus acela care cunoaște pe Dumnezeu și a gustat darurile și bunătățile Lui, pentru că atunci stricăm Scriptura. Evr. 6:4-6, 10:26.

Dacă lucrurile aceste nu ar fi așa, atunci noi putem să cădem ori de câte ori vrem și iarăși să ne ridicăm de câte ori vrem. Și atunci ce fost are Cuvântul Domnului pentru noi când ne arată pe Esau care măcar că își căută să moștenească binecuvântarea — după ce a vândut-o — nu a mai putut? Evr. 12:16-17. Și pentru ce Iuda care a vândut pe Domnul, după ce și-a recunoscut fapta și s'a căit, nu s'a mai putut mântui? Mat. 26:24, 27:3-5. Fraților să grijim și să fim treji.

Acolo unde se are în vedere numărul membrilor și nu adevărul lui Isus Hristos, acolo oamenii cari au păcătuit ori și ce păcat au loc să se întoarcă, chiar dacă de 5 sau de 10 ori îl comit după ce s'au întors către Dumnezeu, pentru că acestea sunt organizații lumești, dar acolo unde membri sunt înscrși în cer, cei ce păcătuiesc de bună voie după ce au primit cunoștința adevărului, nu mai pot fi primiți. Evr. 6:4-6, 10:26, 12:16-17.

„Veniți-vă în fire, cum se cuvine și nu păcătuiți.” I Cor. 15:34.

S. D.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Leccióni Biblice

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 27 Iul. Evanghelia în Samaria. Fapte 8:5-13.
Mar. „ 28 „ Păcatul și pocăința. Fapte 8:14-23.
Mer. „ 29 „ Filip și Famenul. Fapte 8:26-40.
Joi „ 30 „ Neamurile urmează calea D-lui Isaia 6:1-9.
Vin. „ 31 „ Neamurile doresc după Domnul Isus. Ioan 12:20-26
Sâm. „ 1 Aug. Spiritul credinței. Gal. 3:1-6.

Duminecă în 2 August: Lucrările misionare ale lui Filip.

Fapte 8:5-40.

Cuv. Aur. Fapte 8:4.

Cuvânt Adevărat. Datorința noastră este să fim supuși și ascultători poruncilor cari ne vin dela Duhul Sfânt și să lucrăm pentru binele și mântuirea aproapelui.

Sumarul Lecciónii. Introducerea. Deși contrarii creștinismului credeau că îl vor nimici prin prigoniri, lucrul a dat tocmai rezultate contrare. Într'a devăr, mulți credincioși trebuiră să plece din Ierusalim, dar în drumul lor, n'au tăcut ci au propovăduit pe Isus și credința în El. O pildă avem în purtarea lui Filip.

Duhul Sfânt conduce pe Filip. Duhul Sfânt conduce pe Filip în cetatea Samariei și acolo el începe a predica pe Hristos. La predicarea lui Filip, însoțită de puterea Duhului Sfânt, demonii ies afară scotând țipete mari, slăbănogii și schiopii se vindecă, etc.

O bucurie mare era în cetate și Numele Domnului era mult laudat.

Simon vrăjitorul. În cetatea Samariei se mai găsea și un om numit Simon, care lucra cu vrăjuri sau farmece. Acest Simon lucra și el semne și minuni, pe cari le făcea în Numele Domnului așa că poporul zicea: „Aceasta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește „mare.” Când însă apare Filip, când începe el a lucra prin puterea lui Dumnezeu, noroadele cred și să botează, ba ajunge chiar și acel Simon să creadă și să fie botezat.

Primirea Duhului Sfânt. Deși samaritenii au primit Cuvântul, deși ei au crezut și erau botezați în apă, nu au fost primit Botezul Duhului Sfânt. De aceea sunt trimiși la ei ap. Petru și Ioan cari rugându-se și punându-și mâinile peste ei, aceia primesc Duhul Sfânt.

Filip și Famenul. Duhul Sfânt conduce mai departe pe Filip ca să se întâlnească cu Famenul. Acestuia Filip îi predică pe Isus și îl botează în apă imediat. Iar famenul a plecat mai departe în drumul său, plin de bucurie.

Intrebări. Cine a predicat în cetatea Samariei? Peste cinne a dat Filip acolo? Cu ce a lucrat Simon vrăjitorul? Ce a făcut el în fața lucrării lui Filip? Cine s'a rugat pentru Samariteni să primească Duhul Sfânt?

Cine a cerut Duhul Sfânt pentru bani? Cui a explicat Filip Scriptura? Cine a botezat pe Iamen?

CALENDAR SEPTĂMĂNAL

Luni în 3 Aug. Saul pocăit. Fapte 9:1-9.
 Mar. „ 4 „ Chemarea celui pocăit. Fapte 9:10-19.
 Mer. „ 5 „ Hotărârea celui pocăit. Filip. 3:8-16.
 Joi „ 6 „ Istăria celui pocăit. Gal. 1:11-17.
 Vin. „ 7 „ Mărturisirea la moartea sa. II Tim. 4:1-8.
 Sâm. „ 8 „ Mântuit prin har. Efes. 2:1-10.
Duminecă în 9 August: Pocăința și chemarea lui Saul. Fapte 9:1-31. 22:3-21. Gal. 1:11-17. I Tim. 1:12-17.

Cuv. Aur. Fapte 26:19.

Cuvânt Adevărat. Cine vrea să aibe o viață de credincios învingătoare, acela trebuie să se pocăiască sincer dela început.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. „Mări și minunate sunt lucrurile Tale Doamne!“ Marele prigonitor al Bisericii creștine Saul pe care nimeni și nimic nu a fost în stare a-l face să înceteze cu urmărirea creștinilor, ajunge printr-o minune Dumnezeiască să se încreștineze și să suferă de aici înainte alături de cei pe cari i-a făcut și el să sufere.

Vedenia lui Saul. Saul cel trupesc și crud care și-a găsit plăcerea în a chinui pe credincioșii Domnului, Saul cel învățat care nu ar fi putut primi nici o învățătură dela credincioși și de care ei nu s'au putut apropia, Saul cel ce a ținut extrem de mult la Legea lui și prin râvna pe care o avea față de ea a devenit un prigonitor al acelor cari credeau altfel, acest Saul se întâlnește cu Domnul Isus. Și în ce scop mergea Saul la Damasc când l-a întâlnit Domnul? Ca să aducă legăși la Ierusalim pe cei ce umblă pe calea Domnului; fie bărbafii, fie femeii.

Intoarcerea lui Saul. Saul, mare prigonitor, în apropiere de Damasc, se întâlnește cu Domnul Isus. Saul cel puternic cade la pământ orbit de o lumină puternică și aude glasul Domnului care-i zice: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?“ Conversația care a urmat apoi între Saul și Domnul Isus, a fost scurtă. Numai două întrebări a pus Saul. „Cine ești Tu Doamne?“ Saul a voit să știe cu cine are de lucru. Iar când a primit răspunsul, a mai întrebat odată: „Doamne, ce vrei să faci?“ Până acum Saul a făcut voia sa sau pe a mai marilor săi, dar de acum el înțelege să facă voia lui Isus.

Trimiterea lui Saul. Saul devenit Pavel, a fost trimis să ducă Numele Domnului înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel. Dar acest Saul, nu a plecat imediat după vedenia din drumul Damascului, decât el a stat un timp destul de lung retras cu Domnul Isus unde a primit dela El felul de propovăduire al Evangheliei și de lucrare între Neamuri.

Întrebări: Dela cine avea Saul autorizație să prigonească pe creștini? Cine i s'a arătat în drumul către Damasc? Pe care ucenic l-a trimes Domnul la Saul? Câte zile nu a văzut Saul? Care a fost numele de mai târziu al lui Saul?

CALENDAR SEPTĂMĂNAL

Luni în 10 Aug. Sămănatul și secerișul. Gal. 6:1-10.
 Mar. „ 11 „ Dușmanul samănă neghină. Mat. 13:24-30.
 Mer. „ 12 „ A sămăna semănță bună. Ecles. 11:1-8.
 Joi „ 13 „ Responsabilitatea față de alții. Rom. 14:13-23.
 Vin. „ 14 „ Secerișul imbuibărilor. I Reg. 20:13-21.
 Sâm. „ 15 „ Secerișul cu bucurie. Psalm. 126.
Duminecă în 16 August: Sămănatul și secerișul. Galat. 6:1-10.

Cuv. Aur. Gal. 6:7.

Cuvânt Adevărat. Sămănarea Cuvântului și a lucrului duhovnicesc, aduce mare dobândă în viața de acum și în cea viitoare.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. În lecțiunea de astăzi învățăm noi datorințele pe cari ca creștinii le avem uni față de alții și chiar de noi înșine. În poporul lui Dumnezeu sunt multe lucrări, de aceea noi trebuie să învățăm a le lucra pe toate la locul și la timpul lor.

A ridica pe cel căzut. Este cu puțință ca un membru oarecare să cadă în vreo greșală. În asemenea caz, datorința celor duhovnicești este a-l ridica cu duhul blândeții. Cine urmează o altă cale, face abatere dela Cuvântul lui Dumnezeu și chiar el însuși ajunge ca să fie ispitit.

A purta sarcinile altora. Un adevărat credincios trebuie să fie milos și să ajute, ba chiar el însuși să poarte sarcinile altora cari sunt slabi și nu le pot purta. Nu mai acela nu vrea să compătimiti cu cei slabi și a purta sarcina lor, care se crede pe sine a fi ceva. Noi trebuie să știm că aceea avem să secerem, ce am sămănat. Dacă am sămănat pentru fire pământea, secerăm din ea putrezirea, iar dacă am sămănat în Duh, secerăm din Duhul viața vecinică.

Întrebări: Ce datorință avem de unul care cade deorată în vreo greșală? Ce trebuie să avem în vedere când căutăm a-l ridica? Ce suntem datori a purta? Ce trebuie să cercetăm? Ce secerăm? În ce nu este iertat să obosim? Către cine suntem dator: să facem bine?

CALENDAR SEPTĂMĂNAL

Luni în 17 Aug. Vedenia lui Petru. Fapte 10:9-16.
 Mar. „ 18 „ Evanghelia pentru toți. Fapte 11:5-18.
 Mer. „ 19 „ Vedenia despre Împărăție. Dan. 7:9-14.
 Joi „ 20 „ Dumnezeu nu caută în față. Rom. 2:1-11.
 Vin. „ 21 „ Legământul Harului. Rom. 11:25-36.
 Sâm. „ 22 „ O moștenire comună. Efes. 1:3-14.
Duminecă în 23 August: Evanghelia pentru toți oamenii. Fapte 10:1 până la 11:18 Rom. 11:13-17.

Cuv. Aur. Ioan 3:16.

Cuvânt Adevărat. Dumnezeu nu caută în față la nimenea.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. Cei înțorși la credința în Domnul Isus dintre Iudei, au crezut că Evanghelia este numai pentru ei și nu și pentru alte neamuri. Dumnezeu însă este necăutător în față și El a lăsat ca toate Neamurile să-și găsească mântuirea în Evanghelia Fiului Său.

Luminarea minței lui Petru. Dumnezeu a binevoit a lumina mintea lui Petru și a-i arăta că Neamurile sunt părtașe la Evanghelia Domnului Isus. Petru a înțeles vedenia pe care a văzut-o, și s'a dus numai decât cu oamenii cari l-au chemat.

Răspunsul lui Petru. După petrecerea cu Nea-

murile, Petru a fost aspru criticat de ceilalți credincioși iudei, dar ei le-a arătat lucrarea Domnului cu el și cu ei și apoi faptul că Dumnezeu i-a botezat cu Duhul Sfânt și nu a făcut nici o deosebire între iudei și neamuri.

Intrebări: Ce fel de om a fost Corneliu? Cine dintre Apostoli a fost trimis la el? Cine l-au însoțit pe Petru? Când a primit Corneliu și cei din casa lui botezul cu Duh Sfânt? Dar botezul apei? Ce au făcut lui Petru frații dintre iudei?

CALENDAR SEPTĂMÂNAL

Luni în 24 Aug. Chemarea și trimiterea Domnului Mat. 28:16—20
 Mar. „ 25 „ Misionari în Antiochia. Fapte 11:19—26
 Mer. „ 26 „ Misionari în Cipru. Fapte 13:1—12.
 Joi. „ 27 „ Duhul Sfânt în Biserici. I Cor. 2:1—10
 Vin. „ 27 „ Lăpterea Evangheliei. Rom. 15:15—21
 Sâmb. „ 29 „ Impărtășire în Evanghelie. I Tesal. 1:1—10
*Duminecă în 30 August: nceputul misiunilor în lume.
 Fapte. 11:19—26. 13:1—12*

Cuv. Aur. Marcu 16:15.

Cuvânt Adevărat. Conducerea și ajutorul Duhului Sfânt e de lipsă în Biserică și în viața creștină.

Sumarul Lecțiunii. Introducerea. În lecțiunea noastră de astăzi, vedem noi cum Duhul Sfânt cheamă misionari ca să-i trimită în lucrul Evangheliei.

Duhul Sfânt conduce. Misionarii trimiși de Duhul Sfânt au și fost conduși de El după cuvântul Domnului care zice: „Duhul Sfânt vă va conduce la tot adevărul.“

Duhul Sfânt vorbește. Duhul Sfânt care a venit dela Dumnezeu în Biserică lui Isus Hristos, n'a fost o putere de influență, cum cred unii, fiindcă El a vorbit și învățat pe credincioșii lui Isus.

Intrebări: Cari au fost cei dintâi misionari? Cine i-a ales? Cine a chemat pe Pavel și pe Barnaba? Pe cine a întâlnit Pavel în misiunea sa? Înainte de a pleca în lucru, ce s'a întâmplat cu ei?

I n i m a

Omul, prin căderea sa dela Dumnezeu, a devenit o creatură neascultătoare care merge totdeauna pe căi piezișe. Prin independența care și-a făurit-o, caută a se împotrivi Creatorului său. Prin iubirea de sine și prin voința sa proprie stă omul într'un punct opus de Domnul Dumnezeu său. Inima și gândurile lui sunt rele, și contrare voinței lui Dumnezeu. Pentru toate lucrurile rele, inima lui este ușor primitoare, este moale pentru uca să primească neînchipuit de repede toate impresiile rele, iar pentru Dumnezeu și lucrurile de sus, este de obicei tare ca piatra și fără simț. Cine poate să înmoaie această tărie și să sfarme această piatră? Domnul a promis și El este sincer și o va săvârși.

Deci scumpe suflete, aduți inima ta, înaintea Domnului (Prov. 23:26) apropie-te de razele calde ale iubirei Sale și prin rugăciune sinceră și fierbinte, inima ta trebuie să se schimbe. Toate lucrurile se schimbă când sunt apropiate de foc. Ele se topesc. se'nmoaie sau se'ntăresc. Dumnezeu este foc mistuitor (Evrei 12:29), dacă te adâncești în El după cum argintarul ține aurul în foc, atunci tot ce este tare trebuie să devină moale, ce este necurat, trebuie să devină curat, iar ce este rău trebuie să fie mistuit. Nimeni nu se poate scuza cu inima sa slabă sau tare, și că el o are așa dela natură. Domnul spune deslușit și sigur că vrea să schimbe inima noastră rea și să ne dea o inimă nouă și un duh nou. Inima de piatră vrea să o ia și să ne dea în schimb o inimă de carne, moale, pentruca să fie primitoare pentru lucrurile cerești sau Dumnezezești. El desigur că îți va da-o dacă vei cere, și tot ce este rău va lua dacă tu te vei lăsa.

Am văzut până aici, iubite, suflete, modalitatea de a ne face rost de o inimă nouă. Acum dacă noi ne-am conformat sau ne conformăm condițiilor impuse de Domnul și am căpătat sau vom căpăta inimă nouă, mai avem datoria de a veghea asupra inimei noastre, ca s'o păzim în sfințenie și curățenie. Prin nașterea din nou tu vei deveni iarăși omul lui Dumnezeu. Cre-

în El înlătură independența pe care ți-ai făurit-o de ate împotrivi Creatorului tău. Iubirea Lui biruiește iubirea ta de sine, iar umilința biruiește egotismul sau voința ta personală. Inima fiind izvorul tuturor lucrurilor — rele sau bune — trebuie păstrată după ce a fost re'noită întocmai ca lumina ochiului. Dacă cel mai mic gunoi intră în ochi, atunci el lacrimămează până când gunoiul a ieșit afară. Dacă îți faci rugăciunea ta la iuțea și într'un mod superficial nu te va costa mari osteneți. Te costă însă ceva mai mult dacă voiești ca gândurile tale răslețe și risipite să le strângi la olaltă și concentrate să ți le ții tari și neîncetate împreunate, îndreptate către Dumnezeu.

Dacă ți-ai însușit oarecare dibăcie și ușurință în vorbire la rugăciune, e foarte ușor; dar cu inima ta zdrobită să-ți recunoști păcatele și a te smeri în Fața plină de Har a lui Dumnezeu, și de a păstra inima ta permanent într'o astfel de poziție, te va costa multe suspine și-ți va pricinui multe dureri. Cine neglijează starea inimei sale, este un făcarnic atâta timp cât să dă drept creștin, chiar dacă ar fi cel mai regulat în practica faptelor religioase. Adevărații creștini luminează ca niște lumini în lume. Mat. 5:14—16. Este cu desăvârșire imposibil ca dintr'o inimă dată uitării, o inimă neglijentă, să iasă la iveală o viață de creștin. bine orânduită. Precum este inima, așa este și viața.

Scumpul meu suflet, pune această oglindă la o parte și privește-ți inima. Cântărește-o și vezi ce înclinări are, care îi este stăpânul? Ai predat-o Aceluia care ți-o cere prin Prov. 23:26?? Sau altcineva o stăpânește? Dacă ai predat-o Domnului, atunci fii cu luare aminte și păzește-o, ca ea să rămână curată și întotdeauna locașul Duhului Sfânt.

Domnul nostru Acela care toate le poate câte le voiește, să ne ajute la toți a rămânea lângă El în orice împrejurare. El să fie laudat și slăvit în veșii vecilor. Amin.

Vindecarea Divină

Binecuvântat și slăvit să fie Domnul nostru Isus Hristos, care a venit pe acest pământ, de a purtat suferințele noastre, durerile noastre le-a luat asupra Lui și pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem astăzi tămăduiți. Isaia 53:4-5.

Subsemnata mă numesc Iuliana Cuzman, din comuna Chelmac, jud. Arad, în etate de 44 ani.

În anul 1934, din cauză că bărbatul meu se îmbăta adeseori și când venea acasă, începea să facă scandal, m'am îmbolnăvit. Eu aveam 4 copii dintre care unul mai mare, iar ceilalți toți mici. Copii când vedeau pe tatăl lor făcând scandal, începeau a pârânge, iar eu din cauza aceasta mă necăjeam foarte mult.

Într-o Marți seara, a venit soțul meu iarăș beat, a început a face scandal, a injura și a se certa cu mine din care cauză eu m'am necăjit așa de tare în cât a început să mă ia sudori și din clipa aceea au rămas tulburată în lăuntrul meu. După ce m'am desmeticit din aceia tulburare, fiind la mine o mătușă a mea, am rugat-o pe aceasta să-mi descante, cugetând că îmi va fi mai bine, dar nimic nu mea ajutat. Noaptea când m'am culcat mea fost foarte rău, când închideam ochii, simțea o groapă la capul meu, măcar că nu era, și vedeam cum intra fumul în groapă deși eram cu ochii închiși și mă chinuam să dorm, totuș nu am putut dormi toată noaptea. Mă cugetam căoi fi înebunit, dar nu eram fiindcă știam totul ce se petrecea cu mine. După ce m'am sculat, atunci am simțit un mare necaz în inima mea, văzându-mă bolnavă în felul acesta, adică eram demonizată. Eram muncită de un duh rău, care îmi cauza dureri lăuntrice, frică și neliniște sufletească. Văzându-mi starea mea cât este de critică, m'am dus imediat la un preot ca să-mi facă slujbă. El mea făcut, dar nici aceasta nu mea ușurat neliniștea sufletească. După aceea m'am dus la descântătoare, dar nici ea nu mea ajutat nimic.

Din lăuntrul meu îmi da zor să plec, dar nu știa unde să mă duc ca să-mi gălesc alinare. În urmă văzând că boala mea nu se mai ușurează, m'am înțeles cu soțul

ca să mergem la adunare. Într-o seară ne-am dus și când am venit acasă, m'am simțit mai bine și am mai mers încă în vreo două seri și după aceea soțul meu n'a mai voit să meargă, așa că nu m'am mai dus nici eu, și mie mi s'a făcut mai rău. Nu puteam să mă umblu, steteam tot culcată, nu mai puteam nici mânca; m'a cuprins un urât așa că nu mai puteam sta singură în casă. Când ardea focul în sobă și pocnea câte un lemn, tremura carnea pe mine de frică. Dacă dormeam, aveam visuri urâte, vedeam cum niște femei veneau la mine să mă tae cu cuțitele și din cauza aceasta trebuia să dorm cu lampa aprinsă. Văzând cum stau lucrurile, am trimis după vrăjitoare în altă comună, cugetându-mă că acea îmi va putea du vreun ajutor, dar nu mea ajutat nimic. Fiind eu cu mintea limpede, m'am cugetat că ar fi mai bine să mă rog eu pentru mine, dar acest lucru nu l-am putut face, pentru că eram legată.

La urmă văzând, că nu-mi ajută nimic nici descântecile, nici vrăjitoriile, am chemat trei preoți să-mi facă maslu, crezând că cu siguranță are să-mi treacă. Când a venit m'au uns cu ulei, dar de departe au întins mâna, nu au cutezat să se apropie de mine, decât și-a întins mâna, dar nu mea ajutat nici această nimica. După aceea me-am cumpărat doctorii, dar nici aceasta nu me-au folosit la nimic.

În urmă, văzând soțul meu că nu e nici o speranță de vindecare, a zis, să nu ne mai trudim, ci mai bine să ne pocăim, că Dumnezeu poate să mă vindice. Am chemat la noi frați, de credință apostolică și s'au rugat pentru mine și din clipa aceea m'am simțit mai bine. Au venit frați în mai multe seri și s'au rugat pentru mine. În urma rugăciunilor lor m'a părăsit acel duh rău, de care ream chinuită și de atunci laudă și mărire să-i fie Domnului Isus, mă simt pe deplin sănătoasă. După aceea Domnul m'a botezat cu Duhul Sfânt și astăzi ne bucură împreună cu soțul meu în credința Apostolică. Amin și lui Dumnezeu mărire.

Iuliana Cuzman

Incunoștințare

Se aduce tuturor la cunoștință, următoarele: Toți acei cari se abonează din nou la revista „Cuvântul Adevărului”, precum și toți acei cari sunt abonați și nu primesc în regulă revista, să se adreseze fr. Ioan Danciu str. Gr. Manolescu Nr. 13 București II.

Iar toți acei ce trimit bani pentru abonamente sau ajutor, să îi trimită pe adresa fr. Gh. Brădian, casa poștală Nr. 11 Lipova, jud. Timiș.

Când trimiteți bani, nu uitați a scrie pe couponul mandatului, scopul pentru cari îi trimiteți.

*

Intrucât, din cauza crizei trecem și noi prin greutăți financiare, vă rugăm stăruitor pe toți abonați, cari sunt în restanță cu plata abonamentului, să se silească a o achita de urgență. Pentru că, dacă cineva dorește să-și apară revista la timp, trebuie să se silească să-și achite costul abonamentului la timp.

Botezuri cu Duh Sfânt

Domnul Isus a botezat cu Duhul Sfânt, în următoarele comune: jud. Ismail comuna Doluchioi 5, jud. Arad comuna Almăș 9, Obârșia 2, Corbești 1, Constanța 4, Craiova 1,

Pentru toate, binecuvântat să fie numele Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, care ne însoțește și azi cu binecuvântările, cu care i-a însoțit pe sfinții apostoli în misiunea lor. Amin și lui Dumnezeu mărire.